

Els Borbons i Simón Bolívar

"Cada cop que Felip VI es creu obligat a definir-se políticament escollint entre valors autoritaris o democràtics, acaba sentint-se més còmode en la primera opció"

Quan ja era el referent ideològic i polític de la Lliga, Francesc Cambó es va haver de sentir dir que havia d'escollir entre fer de Bolívar català o Bismarck espanyol. En realitat, a Cambó mai li va passar pel cap fer de Bolívar català i tenia massa accent empordanès per a ser acceptat com a Bismarck espanyol... Finalment, va acabar col·laborant amb Franco. El fet és que per la monarquia i el nacionalisme espanyol Bolívar i Bismarck simbolitzen imaginaris oposats: Bolívar el destructor de l'imperi castellà; Bismarck l'arquitecte i constructor del Deutsches Kaiserreich.

Així doncs, no ens hauria d'estranyar la incomoditat del Felip VI davant tot allò que representa l'espasa del ?llibertador? Simón Bolívar. Però, precisament per això, no mostrant el respecte degut davant el símbol de les llibertats nacionals de les ex-colònies espanyoles, el monarca del Regne d'Espanya ha perdut una oportunitat única. Una oportunitat per actualitzar i modernitzar la significació de la monarquia constitucional espanyola. I ho podia fer esmenant l'error comès pel seu pare quan va exigir silenci a Hugo Chávez (?Por qué no te callas??), però la va desaprofitar. Una vegada més.

Ara ja està clar que hi ha un patró: mentre tot es mou en el terreny del discurs buit i abstracte, la retòrica constitucionalista funciona, però cada cop que Felip VI es creu obligat a definir-se políticament escollint entre valors autoritaris o democràtics, acaba sentint-se més còmode en la primera opció. Li va passar amb la lamentable intervenció del 3 d'octubre del 2017, i li ha tornat a passar en l'acte de la presa de possessió de Gustavo Preto. El primer error és no entendre que un monarca constitucional només es pot manifestar en termes polítics genèrics. El segon, expressar-se políticament projectant una imatge autoritària o colonial.

La causa monàrquica espanyola té mala peça al teler. En el context europeu, els borbons espanyols no tenen pedigrí democràtic. Les monarquies europees només tenen sentit com a representació simbòlica de llargs processos històrics de reformisme democràtic. Processos seculars, progressius i ininterromputs. Si aquesta identificació no funciona, la monarquia esdevé simbolisme anacrònic.

No és el cas dels borbons espanyols. Una dinastia establerta per replicar localment l'absolutisme francès que, al llarg dels segles XIX i XX, no va saber mantenir cap compromís continuat amb el reformisme democràtic. Representava que, sortint del franquisme, el ?juancarlismo? havia ?refundat? la monarquia espanyola en termes inequívocament democràtics. Felip VI ens ha recordat que els reis espanyols es troben més còmodes fent negocis amb les monarquies autocràtiques del Pròxim Orient que relacionant-se amb el simbolisme anti-colonial de les Repúbliques democràtiques d'Amèrica Llatina. Les antigues colònies d'ultramar.